

dan Maade, at man ikke derved bringer Industri og Haandværk i Fare.

Formanden: Jeg bemærker, at jeg har sauntykket i, hvad der nys blev nævnt af den ærede Taler, at hans Bemærkninger om Arveafgiften først fremsættes, efter at de to andre ærede Medlemmer af hans Gruppe have haft Ordet. Han vil altsaa faa Ordet igen, naar de to andre ærede Medlemmer have udtalt sig.

Tolderlund: Behandlingen af de Positioner, der findes i Toldlovforslaget om Sukker, og den dermed i Forbindelse staaende Lov om Afgift af indenlandsk Roesukker, frembyder ikke ganske faa Vanskeligheder, idet de forskellige Interesser, der berøres af de nævnte Bestemmelser, staa noget i Modstrid med hinanden. Jeg har selvfølgelig gennemgaaet de fra forskellige Sider indkomne Andragender og overvejet dem nøje, men jeg vil allerede paa Forhaand udtale, at jeg ikke har ladet mig paavirke af noget af dem; jeg har selv dannet mig den Mening om Sagen, som jeg for mit Vedkommende anser for at være den rette. Jeg er imidlertid forberedt paa at møde Kritik fra forskellige Sider, ganske naturligt, som jeg nævnede før, fordi der er saa mange forskellige Interesser knyttede til denne Sag.

Jeg skal ikke indlade mig paa den historiske Udvikling af Sukkertolden, men kun bemærke, at efter at Toldloven af 1863 havde virket indtil 1873, traf man Bestemmelse om en Afgift af indenlandsk Roesukker. I 1877 blev denne Afgift forandret, uden at der i de to Love egentlig gaves Sukkerindustrien nogen Beskyttelse. Først ved Loven af 1. April 1891 blev der givet en Beskyttelse af $1\frac{1}{2}$ Øre pr. Kilo, altsaa $\frac{3}{4}$ Øre pr. Pd. Den Beskyttelse har jeg altid betragtet som værende særlig bestemt for Roedyrkerne. Nu er Forholdet imidlertid det, at der bestaar en ganske naturlig Samvirken mellem Roedyrkerne og selve Fabrikkerne, uden at dette dog behøver at føre til en Samvirken ogsaa med Raffinaderierne. De to første Led i Sukkerproduktionen er jo Roernes Fremelskning og deres Omdannelse til Raastof paa Fabrikkerne. Men den egentlige Forædling er fuldstændig uafhængig deraf. Forholdet har imidlertid ført det med sig, at de forskellige Virksomheder her i Landet ere blevne sammenknyttede til et Hele, i alt Fald for den største Dels Vedkommende. En enkelt Bedrift i Nykøbing ved jeg ikke nøjagtig Besked med,

men jeg antager dog, at den staaer i noget løsere Forhold til Fabrikkerne end de, som ere optagne under Firmaet „De danske Sukkerfabrikker“.

Jeg vil nu tillade mig at berøre, hvorledes Forholdene for Tiden ere. Største Parten af Tingets ærede Medlemmer vide sikkert, at ved Loven af 1891 blev der opstillet flere Positioner for Sukker: 227 giver en Told af 6 Skilling eller 12 Øre pr. Kilo og omfatter Sukker, som efter den Bedømmelse, der den Gang fandt Sted og finder Sted endnu, nemlig efter Amsterdammer Standardprøven, naar op over Nr. 18. Position 228, som omfatter Sukker, der ligger under Nr. 18, men over Nr. 9, svarer 6 Øre i Told, Position 229, det vil sige Sukker under Nr. 9, svarer 4 Øre, og Position 230, det vil sige Melasse og brun Sirup, svarer 2 Øre. Meningen var nu, som før nævnt, i 1891 den, at disse Positioner skulde give Sukkerroedyrkerne en Beskyttelse af $\frac{3}{4}$ Øre pr. Pund eller $1\frac{1}{2}$ Øre pr. Kilo. Forholdet har imidlertid udviklet sig anderledes, end man tænkte sig den Gang. Man anede neppe, at almindeligt Raasukker ved selve Fabrikationen uden Raffinering skulde kunne bringes saa vidt, at det naaede op næsten til Løbenummer 20, eller i alle Tilfælde til over Nr. 19. Dette har, som den højtærede Minister omtalte, haft til Følge, at Sukkerindustrien har en ordinær Beskyttelse af 6,86 Øre, i enkelte Tilfælde endog $7\frac{1}{2}$ Øre, en, som jeg indrømmer, for høj Beskyttelse, der over for det fri Forretningsliv virker fuldstændig prohibitiv og forhindrer dette i at udvikle sig paa naturlig Maade. Gaar man saa vidt med Beskyttelsen, er det at gaa for vidt. Beskyttelsen paa Raasukker er, som nævnt, $1\frac{1}{2}$ Øre. Den høje Regering har nu ved Samlingens Begyndelse forelagt saavel en Toldlov med Sukkerpositioner som en Lov om Afgift af indenlandsk Roesukker. Disse Love gik jo for Sukkerets Vedkommende ud paa, at man for den Position, som omfatter det største Kvantum, 203, nedsatte Tolden fra 12 til 10 Øre pr. Kilo. Derimod forhøjede man efter 204 Tolden fra 6 til 7 Øre, ganske vist med en Begrundelse, der nærmest bunder i den forandrede Bedømmelse efter Polarisation, noget, jeg skal komme tilbage til senere. De to andre Satser, altsaa for Nr. 205 og 206, forbleve uforandrede, altsaa lig dem, der for Tiden gælde for Positionerne 229 og 230. Derved opnaas for Sukkerindustrien en noget mindre Beskyttelse, nemlig af 4,3 Øre; i visse Tilfælde kan jeg tænke mig, at den, naar Foræd-